

תשרי

ל"אופשערניש" תספורת

של

הח"ל ב"צבאות השם" שלום זוב בער

ליבעראוו

לע"נ דאכדזשא ע"ה בת מנחם צענדל

ליבעראוו

נקטמה בדצי וציה חי אלול ה'תשל"א

פרוס חביד — מגנזי המלך

חסידי, ולא בית מודוני, דבר שיתבטא גם בכך שענין השערות יהי כדבעי (וחוסף — בחיך — שודאי מבין כוונת הדברים!).

בס"ד. יום ה' פ' חוקת-בלק, יו"ד תמוז ה'תשי"ב.

— בעת גזיות השערות ('אָפּשערעניש') —

בלתי מוגה

ליכרד את כ"ק אדמו"ר שליט"א בגזיות השערות, ואח"כ אמר שיכבדו גם את שאר הנוכחים, ולכל לראש — את הכתנים, כיון שגזיות השערות הוא כדוגמת "ראשית הגז", א' מכ"ד מתנת כהונה.

בס"ד. יום ב' פ' צו, ז' ניסן ה'תשי"ג.

— בעת גזיות השערות ('אָפּשערעניש') —

בלתי מוגה

ליכרד את כ"ק אדמו"ר שליט"א כ"ראשית הגז", ואח"כ אמר: בעמדנו כסמיכות לחג הפסח, מודגשת ביותר מעלתם של "עוללים ויונקים" — "מפי עוללים ויונקים יסדת עונו" — כמסופר במדרשי חז"לי שבעת קריעת ים סוף "הם (ה"עוללים ויונקים") הכירוהו תחלה". (וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א:) "יהי"ר שכן תהי' לנו כגאולה האמיתית והשלימה ש"בניסן עתידין להגאלי" — ש"הם", ה"עוללים ויונקים", "יכירוהו תחלה".

(ו) כנראה הכונה לשליחה לסחול כשערות כ"ו (המולד).

דובר בהחזקתם שלפני" (שיתח כ"ף מרחשון) אודות הזחירות שלא להסתכל על בע"ח סמאים, ובהמשך לזה נחמאר (בתקרה 4) בננוע להליכה לגן חיות — ענינו זה יוכל להיות מכ' עמיס: (א) כדי לברך "משנה הבריות", (ב) כדי להתבונן במה רבו מעשיך גו'.

ושאלו בזה (הערות ה'): ואנ"ש דמארוסאון גליון ז' (פלה) אות כ"ף) — בננוע לשעס הא': סכיון שברכה "משנה הבריות" אינה על כל בעלי-חיים, כי אם על סוגים סיוחדים, סיל וקור גכיו"ב. (ברכות נח, ב. סו"ע או"ח סרכ"ה ס"א). הרי אינן ללכת לגן חיות אלא כדי לראות חיות אלו שיש לברך עליהם "משנה הבריות", וחזי לא? ועוד: סכיון סמבאר כשו"ע שם שאין מברכים בכל פעם, אלא בצעם הראשונה בלבד (ראה גם סדר ברכה"נ פ"ג ט"ג), או ששלושים יום לשלושים יום (דף"א סט), הרי אינן ללכת לגן חיות בחור שלוש יום?

הנה — נוסף לזה שלכן נחמאר גם הטעם זהמחננונה במה רבו מעשיך ה', ענינו זה הוא בכל סוגי הבע"ח, וילא הגבלת זמן, הרי גם בננוע לשעס דברכה "משנה הבריות" עצמו, אין מקום לשאלה מפס"ד השי"ע אודות חטש הזמן שיש להמתין עד האפשרות לברך "משנה הבריות" פעם נוספת:

כאשר מדובר אודות ברכת "משנה הבריות" (וכיו"ב בשאר ברכות) — יסוס ב' פרטים בדברי: (א) אַפְּרַת הברכה בטועל — כנחמאי הפנאריס כשו"ע, (ב) תוכב הברכה — הרגש האדם שמוזה ומשכה להקפ"ה על שברא "בריות מסונגות".

ולכן: גם כאשר אין אומרים את הברכה בטועל — ל"ט סט"י השי"ע אין לברך פעם נוספת עד לאחרי זמן מסויים, הרי מובן, שתוכב הברכה (רגש ההודא להקפ"ה) יסנו גם כאשר מסתכל על ברי' זו לאַחַרְי שכתב אמר את הברכה פעם נוספת!

דוגמא לדברי: כאשר מברכים "שהכל נהי' ברכו" על מים, או "בורא פרי הגפן" על יין, הנה כל זמן שלא הי' היסח הדעת [לדוגמא בענינונו — מהחלת החזקתה עד סיומת] — אין מברכים פעם נוספת, כפס"ד השי"ע. והרי פשיטא שאן א' לא יאמר שכאשר מסייכים לשוח מים או יין — שוכחים הי"ו על חוכן הברכה, שנה והודי' להקפ"ה "שהכל נהי' ברכו" או "בורא פרי הגפן".

ועד"ו בנוגע לברכה "שתחיינו" שחובה בזמן לזמן, וכן הברכה על ראיית
 הכיור "החביב עליו הדבה ושמה ונהנה בראייתו" לאחריו מסך זמן שלא ראהו
 (שלושים יום או י"ב חודש) - שפירוש בזה הוא, שהברכה נמסכת על כל מסך הזמן
 שלאחריו, ופירושו, שגם כאשר אינו מברך את הברכה כמעט מפני שכבר אמרה לא מזמן,
 יש אצלו חובת הברכה - שבת והודי"ו להקב"ה כו'.

ועד"ו סובג בנוגע לברכה "שפנה הכרית" - שגם כאשר מסתכל לאחריו אמירת
 הברכה, הן מיד, והן לאחריו מסך זמן (חורף שלושים יום, שאינו מברך שנית), ישנו
 כאן החובת דברכה זו, שבת והודי"ו להקב"ה על שבא בריוח מסוגלת.

מניין נזכרת הטעם בשאלה זו - מכיון שהקב"ה אינו אורח מניבות השו"ע עצמו
 (שבאוסמים אלו אין מברכים ברכה זו), ופוכחים אודות חבב הדברים - כיוצא
 הברכה ומסקנותיה.

א"ל ואלו דברים אלו הם
 אלו הם דברים אלו הם
 אלו הם דברים אלו הם
 אלו הם דברים אלו הם

ועוד ועוד ברכת התורה אומרה פ"א [פעם אחת] בתחלת היום
 וע"פ [ועל פי] המקשן הג"ל - תוכנה ח"ו [הם ושלום] אינו בכל היום כולו?